

Interview met Wouter Meijer, voormalig bestuurslid van de Stichting Westelijk Tuinbouwgebied Haarlem.

Wouter Meijer woonde een groot deel van zijn jeugd aan de Lorentzkade en hij kijkt met plezier terug op de tijd dat hij in het Westelijk Tuinbouwgebied speelde.

Wouter:

In 1945 ben ik met mijn ouders en broertje aan de Lorentzkade komen wonen, tussen het Theemspan en de Gibraltarstraat; we hadden uitzicht op het Westelijk Tuinbouwgebied. Het was toen een vrij nieuwe wijk; de Randweg was er nog niet. Het uitzicht was nog helemaal vrij en open, tot aan Duinvliet en die omhoogvloeiende bossen tot aan Kraantje Lek, schitterend!

Ik herinner me heel goed van de jaren veertig (toen was ik tussen de 5 en 10 jaar oud) hoe daar af en aan op die Houtvaart allemaal groente-pramen voeren. Die werden geduwd met hele grote stokken en die mannen boemden die boten vanaf het Tuinbouwgebied tot aan de diverse markten in Haarlem. Die groente-mannen hadden allemaal een pet op hun hoofd. Af en toe mocht je als jongetje meeliften op zo'n boot, dat vond ik ontzettend mooi. Eind jaren veertig heb ik leren schaatsen op de Houtvaart; je had toen strenge winters en dan ging je daar aan de overkant lekker onbelemmerd door dat gebied struinen.

Totdat ik rond 1950 een kano van mijn ouders kreeg. Ik was toen een jaar of tien en mijn vriendje had ook al zo'n kano en dan gingen we samen dat hele gebied doorcrossen. Je kon toen nog zonder probleem tegenover het Theemspan de Marcelisvaart in. Dat kan nu niet meer, want daar is de Randweg tussen gekomen. We voeren dan helemaal tot aan de duinrand toe. Via via kon je zelfs helemaal tot aan de Zanderijvaart komen, daar waar nu Middenduin is. Via zijslotjes van de Marcelisvaart kwam je zo'n beetje tot aan de Vlaamseweg. Er was een heel netwerk van die slotjes, waar je ook heerlijk op kon schaatsen, maar veel van die slotjes zijn gedempt.

In 1952 kwam een paar huizen verder mijn beste vriend wonen en met hem heb ik veel "kattenkwaad" uitgehaald: we kwamen altijd onder de modder thuis. Langs de Marcelisvaart, een stukje vanaf de plek waar nu de Randweg loopt, hadden we een netwerk van allerlei geheime hutten gebouwd, onder de grond. Die zijn nooit ontdekt.

Begin jaren vijftig werd de Randweg gebouwd. Mijn ouders betreurden dat zeer, maar ik vond het prachtig. Er viel van alles te zien en wij klommen op de bergen met zand. Mijn kamer was boven, dus ik had ook een prima uitzicht over het gebied.

Met vriendjes heb ik in die tijd veel onbelemmerd door het gebied gezworven: je werd nooit weggestuurd: je liep daar over de paadjes en je groette de boeren; dat waren de mannen met wie me mee mochten varen op die groentepramen. Zij vonden het wel leuk, die jongetjes deden echt geen kwaad.

Mijn allereerste baantje was rond 1949 in het Westelijk Tuinbouwgebied. Ik was negen en er was een nertsfarm; later werd die verboden, maar eigenlijk was het toen ook al illegaal. Herman Kuiper heette de eigenaar. Vlak achter waar nu Teeuwen zit, had hij een nertsfarm (die stonk een uur in de wind) en een bramenkwekerij. We plukten bramen en dat werd per doosje betaald. We deden dat in de vakantie.. het waren werkweken van wel vijftig uur, want op zaterdagmorgen werd er ook gewerkt. We werden uitbetaald met van die grote Wilhelmina-rijksdaalders en dan zat ik het hele weekend met die rijksdaalders in mijn knuisten, want die had ik dan toch maar verdiend!

In de vijftiger jaren verdiende ik ook geld door boeketjes te maken van waterlelies uit de Marcelisvaart en de zijslotjes; ik verkocht ze voor een kwartje. Er stond daar ook veel fluitekruid; ik maakte fluitjes van de stelen.

In 1960 werden Anneke en ik verliefd op elkaar. Anneke is geboren in het huis, dat staat op de hoek van de Croesenstraat en de Leendert Meeszstraat, dus vanuit die hoek keek zij uit over datzelfde fraaie gebied. Ze heeft daar gewoond totdat we trouwden in 1967.

Wij kregen elkaar in beeld in 1958 op school, op het Eerste Christelijk Lyceum op de gymnasium-afdeling. Pas op het eindexamenfeest, bij het dansen tot het krieken van de dageraad, sloeg de vlam in de pan, in de tuin van een klasgenoot in Heemstede.

Toen begon onze relatie en zijn we wandelingen gaan maken door het gebied; je kon toen het hele Marcelisvaartpad aflopen vanaf het Koeienpaadje bij het bruggetje, dat wij nu het Piet Kelderbruggetje noemen, tot aan de Randweg. Soms gingen we halverwege tussendoor weer terug naar de Leendert Meeszstraat. Er waren in die tijd meer paadjes en slotjes door het gebied. Dat was onze “lover’s lane”, zoals de Engelsen het zo mooi zeggen. We liepen daar hand in hand.

Ook het Duinvlietbos was voor ons een geliefde plek: ergens eind jaren 60 of begin jaren 70 is het opengesteld; voor die tijd was het niet toegankelijk voor publiek..

In strenge winters, als wij vanaf de Lorentzkade op zondag naar het kerkje aan de Croesenstraat (de Gedachteniskapel) gingen, dan liepen we niet via de Vlaamseweg, maar gewoon over de bevroren Houtvaart, zo richting Anneke’s huis, op de hoek van de Croesenstraat, over de slotjes in het gebied.

’s Zomers sprongen we gewoon over die slotjes, want die waren niet allemaal echt breed. Ik heb daar menig nat pak gehaald, tot verdriet van mijn moeder. En ja, mijn kano sloeg ook wel eens om. Er moeten nog een aantal brillen van mij op de bodem van de Marcelisvaart, de Houtvaart en een aantal van die kleinere slotjes liggen. Onze kano’s stalden we in het slotje daar waar nu de broekenboerderij is.

In 1967 verhuisden Anneke en ik naar Amsterdam. In de weekenden gingen we naar onze ouders en ook in die tijd wandelden we nog wel eens door het gebied.

Mijn eerste baan was in Chicago; daar hebben Anneke en ik een aantal jaren gewoond.

Daarna kwamen we terug naar Nederland, de kinderen werden geboren en wij verhuisden naar Castricum. Van 1978 tot 1983 had ik een baan bij de Wereldbank; in dat jaar kwamen we terug naar Aerdenhout; we waren allebei toch wel heel erg verknocht aan de regio Kennemerland en wandelden nog regelmatig over het Koeiepaadje en bij mijn weten waren er in die tijd geen hekken op het Marcelisvaartpad. Ik heb geen idee, wanneer die gekomen zijn. In 2007 zijn we hier in Oosterduin komen wonen.

In de jaren ’90 ontstond er grote druk op het Westelijk Tuinbouwgebied. Rond 1994 wilde de gemeente Haarlem het gebied volbouwen; het werd gepresenteerd als een heel milieuvriendelijk en sociaal plan. Door tegenstand vanuit de vier of vijf wijken rondom het gebied zijn de plannen van tafel gegaan. Er zijn heel wat boze woorden in de gemeenteraad gevallen, destijds. Ik heb het nieuws in die tijd heel intensief gevolgd. Zelf heb ik in die tijd een artikel geschreven in het Haarlems dagblad. Ik noemde het gebied: “de optische longen van de stad”. Bij een stad wil je natuurlijk altijd een aantal open plekken houden: mensen hebben uitzicht nodig, een plek om hun hond uit te laten, kinderen hebben een plek nodig om te kunnen klooiën.

Tot nu toe is gelukkig alle actie die gevoerd is heel succesvol geweest en nu hebben we gelukkig de Gemeenteraad achter ons . We zullen het wel moeten blijven bevechten, want over een paar jaar zit er misschien wel een heel andere Gemeenteraad.....